

*Tanácsok,
időszelések,
érdekességek*

2014
II. negyedév

II. negyedév

1. szombat, 2014. április 5.

AZ EURÓPAI ADVENTISTÁK ARRÁ KÉRIK A VASÁRNAPI SZÖVETSÉGET, HOGY NE HOZZANAK LÉTRE DISZKRIMINÁCIÓT

A szövetség mely támogatja az egyensúlyt a munkaéletben és a társadalmi összetartó erőt Európában, kritikát kapott, amiért január folyamán, egy Brüsszeli Konferencián felhívást intézett arra vonatkozólag, hogy a vasárnapok ne legyenek munkanapok.

Az Európai Vasárnapi Szövetség, amely a nemzeti vasárnapi szövetségek, a kereskedelmi szakszervezetek, a civil szervezetek és a vallási közösségek koalíciója, és amelyet 2011-ben hoztak létre, bizonyos fokú jelentőséggel bír az európai parlamentben, ami a vallásszabadság képviselőit továbbra is aggasztja.

A nem munkanapos vasárnapokról és a becsületes munkáról tartott, Második konferencián, szövetséget létesített, megcélozva az Európai Parlament mai és jövőbeli tagjait, kérve a törvényadó szerveket, hogy tegyenek ajánlatot egy olyan törvény meghozására, amely „nyugalomnapként tiszteli” a vasárnapot, és szavatolja a „becsületes” munkaórákat.

„A nem munkanapos vasárnap és a becsületes munkaórák szavatolása Európa szerte nagyon fontos a polgárok és a munkások számára”, áll a szövetség által terjesztett dokumentumban, és megjegyzi még, hogy a

„késő esti, éjszakai, ünnepnap és a vasárnap” munka veszélyezteti az egészséget, a biztonságot, meg a munkások családi és privát életét.

Ez a szövetség még azt is állítja, hogy a meghosszabbított munkahét, amely kevesebb ünnepet tartalmaz, nem oldja meg Európa krónikus pénzügyi gondjait – helyette még több munkát és konkurenciát vonz.

„A konkurenciában szükség van az újításokra, ehhez kreativitás kell, a kreativitáshoz meg rekreáció szükséges”, állítja a dokumentum.

A gazdasági érveket félretéve, az európai kis hitközösségek – ahova a muzulmánok, a zsidók és az adventisták is tartoznak – azon aggódnak, hogy mindez veszélybe sodorhatja az emberek hitvallásának kifejezését, a látszólag jó szándékú célok ellenére, mint amilyen a stressz és a munkában való túlhajszoltság csökkentése.

„Európa lakosságának milliói tartoznak kisebb hitközösségekhez, akik az Európai Vasárnapi Szövetség törekvései miatt veszélybe kerülhetnek”, mondja Livio Oltenau, az adventista Inter-Európai Divíziónek, a közkapcsolatokkal és a vallásszabadsággal foglalkozó osztályának a vezetője.

A január 21-i újságcikkben, a divízió említett osztálya megdicsérte az Európai Parlament finn tagjának, Hanua Takulának az álláspontját, aki a nem munkanapos vasárnap ellen emelt szót. „A törvénynek sohasem szabad vallási alapú megkülönböztetéseket tennie. Viszont, az a törvény, amely a vasárnapot általánosan nem munkanappá nyilvánítaná, éppen ezt tenné”, emelte ki Takula egyik nem régi újságcikkében.

„A vallásszabadság Európa lényeges érdeme. Európának egyformán kell szavatolnia minden ember jogát és szabadságát arra, hogy a meggyőződése szerinti napot ünnepelje,” tette hozzá.

John Graz, az adventista Generál Konferenciának, a közkapcsolatokkal és a vallásszabadsággal foglalkozó osztályának a vezetője elégedettséget fejezte ki azért, hogy Takula és az Európai Parlament más tagjai is világosan állást foglaltak a nem munkanapos vasárnap ellen.

„Arra bátorítjuk az európai törvényhozókat, hogy védjék a különféle vallásokhoz tartozó polgárok jogait, azokat is beleértve, akik nem a vasárnapot tartják ünnepnapnak,” mondta Graz.

Az európai adventisták már akkor megkérdőjelezték a nem munkanapos vasárnapok hatását, amikor megalakult az Európai Vasárnapi Szövetség.

Rafat Kamal, a Transz-Európai Divízió keretében, a közkapcsolatokkal és a vallásszabadsággal foglalkozó osztály vezetője elmondta: „támogatjuk az észrevételt, hogy az embereknek a munkaéletükben való egyensúly érdekében szükségük van a nyugalomnapra”, de „ugyanakkor biztosak szeretnénk lenni abban, hogy azokat is tiszteletben tartják, akik nem a vasárnapot választották vallási nyugalomnapjuknak”.

Jelenleg Olteanu közvetlen felhívást intéz az Európai parlament tagjaihoz, hogy „ne avatkozzanak a vallásszabadsággal és a lelkiismeret-szabadsággal összefüggő ügyekbe az által, hogy olyan törvényeket javasolnak és fogadnak el, amelyek hatással lehetnek a vallási kisebbségek vallásszabadságára”.

Olteanu bátorította a Keresztény Adventista Egyház európai tagjait, hogy imádkozzanak az említett helyzetért. „Szenteljük magunkat bölcsen, kiegyensúlyozottan és pozitív állásfoglalással arra, hogy a szabadság, a reménység és a béke követői leszünk, szeretve embertársainkat, mindig módot találva arra, hogy bemutassuk és védelmezzük minden ember szabad vallásgyakorlását.”

2. szombat, 2014. április 12.

ERŐ AZ ENGEDELMESSÉGHEZ

„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” (Fil 2,13)

„A Krisztus Jézusban való isteni kegyelem a keresztényi reménység alapja, és elfogadását engedelmességünkkel bizonyítjuk.” (GC 256)

„Krisztus a szeretetteljes, könyörületes Üdvözítő. Főntartó hatalma segítségével férfiak és nők válhatnak erőssé, hogy ellenálljanak a kísértéseknek. Amint az elítélt bűnös a bűnre néz, a bűn igen nagy gonoszság lesz a szemében. (...) Látni fogja, hogy le kell győznie hibáit, s hogy étvágyát és szenvedélyeit Isten akaratának kell alávetnie. (...) Miután megbánta, hogy lábbal taposta Isten Törvényét, komolyan törekszik

legyőzni a bűnt. Igyekezni fog nyilvánvalóvá tenni Krisztus kegyelmét és személyes kapcsolatra lépni az Üdvözítővel. Szüntelen Krisztust tartja majd szeme előtt. Imádkozik, hisz és elnyeri az áldásokat, melyekre szüksége van. S így egyre inkább megközelíti a mértéket, melyet Isten állít eléje.

Amikor megtagadja magát, fölveszi keresztjét, s követi Krisztust amerre megy előtte, jellemében új erények tűnnek majd elő. Teljes szívvel fogja szeretni az Úr Jézust, s Krisztus lesz bölcsessége, igazságos tettei, megszentelődés és megváltása. (...)

Krisztus csodatevő hatalma nyilvánul meg az új szívű, magasztosabb életű és szentebb lelkesedésű ember létrehozásában. Isten mondja: „Új szívet adok belétek!” (Ezék 36,26) Az embernek ez a megújítása, nem ez a legnagyobb csoda, ami valaha is megtörténhet? Mire ne lenne ereje annak, aki hit által megragadja Isten erejét?” (9T, 151-152)

„Emberi erőfeszítés semmire nem megy a mennyei erő nélkül; és emberi igyekezet nélkül a mennyei nem sokat tehet értünk. Isten kegyelme úgy lesz a miénk, ha a magunk részét megtesszük. Isten azért adja kegyelmét, hogy munkálja bennünket az akarást és a cselekvést, de sohasem helyettesíti saját erőfeszítésünket. (...) Akik az engedelmesség útján járnak, számos akadályba ütköznek. Talán a világ erős, szövevényes befolyásával magához köti őket. De az Úr hatástalanítani tud minden olyan erőt, amelyik választottai elbuktatására irányul. Az Ő erejével győzhetnek minden kísértésen, leküzdhetnek minden nehézséget” (PK, 302)

3. Szombat, 2014. április 19.

ELLENÁLLNI A SÁTÁNNAK

„Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” (1Kor 10,13)

„Megragadja-e az embere az isteni erőt, és határozottan, kitartóan ellenáll-e a sátánnak, ahogyan ebben Krisztus példát hagyott neki, amikor a megkísértés pusztájában szembeszállt az ellenséggel? Isten nem tudja

megmenteni az embert az ő akarata ellenére, és nem tudja őt a saját akarata ellenére kiragadni a sátán rafinált csapdáiból. Az ember emberi erejének bevetése, és Krisztus isteni erejének támogatása szükség ahhoz, hogy ellenállhasson és győzedelmeskedhessen. Röviden: az embernek is úgy kell győznie, ahogy Krisztus győzött. És a győzelem által, amelyet Jézus mindenható nevében volt neki alkalma kivívni, Isten örökösévé és Krisztus örököstársává lehet. Erre nem kerülhetne sor, amennyiben a teljes győzelme csak Krisztus eredménye volna. Az embernek el kell végeznie a ráeső részt; neki is győzővé kell válnia, a Krisztustól kapott erő és kegyelem által. Az embernek Krisztus munkatársává kell válni a győzelem kivívásában!” (4T, 32-33)

„A rossz szokások áldozatainak meg kell érteniük, mennyire szükséges az, hogy igyekezzenek segíteni önmagukon. Mások megfeszített erővel igyekezhetnek őket felemelni, Isten irgalma lehet gazdag és ingyenes, Krisztus képviselheti őket, Isten angyalai szolgálhatnak nekik, de ez mind hiábavaló lesz, amennyiben ők maguk fel nem kelnek, hogy megvívják a harcot az üdvösségükért...

Akik Krisztusra támaszkodnak, nem kell, hogy öröklött vagy szerzett hajlamok és szokások rabjai legyenek. Ahelyett, hogy leláncolná őket alantas természetük, uralkodniuk kell minden kívánság és élvezet felett. Isten nem hagyja, hogy saját, korlátozott erőnkől harcoljunk a gonoszság ellen. Bármit örököltünk, bármilyen hajlamaink vannak a gonoszság felé, mégis győzhetünk az Ő készségesen felkínált erejével.” (MH 174-176)

„A legnagyobb kísértés sem lehet mentség a bűn elkövetésére. Bármilyen nagy nyomás nehezedik is az emberre, az elkövetett bűn mindenkor saját cselekedetünk. Se a föld, se a pokol összes hatalma nem képes bárkit is a bűn elkövetésére kényszeríteni. A sátán mindig a leggyöngébb ponton támadja meg az embert, de azért nem kell legyőznie bennünket. Bármilyen keménynek vagy váratlanak tűnik is a sátán támadása, Isten gondoskodott számunkra segítségről, és az Ő erejével győzhetünk.” (PP, 388)

URALKODNI ÖNMAGUNKON

„Jobb a hosszútűró az erősnél; és aki uralkodik a maga indulatján, annál, aki várost vesz meg.” (Péld 16,32)

A nemes keresztényi élet legvilágosabb bizonyítéka az önuralom. Aki a szidalmak között is nyugodt tud maradni, valóban Isten hősei közé tartozik. Uralkodni saját lelkünkön: önfegyelmézést; a gonosznak való ellenállást; minden szavunkat és tettünket összehangolását jelenti az isteni igazság nagy mércéjével. Akiknek sikerült fegyelméznie a maga lelkét, felülemelkedik minden lenézés, megalázás és alkalmatlan helyzetben, amelynek naponta ki van téve, ezek nem fognak többé árnyat borítani a lelkére.

Isten szándéka, hogy a megszentelt értelem méltóság teljes ereje, amelyet az isteni irgalom irányít, uralkodjon az emberek életében. Aki legyőzte a maga lelkét, annak ez az erő a rendelkezésére áll. (MYP 134)

A testnek nagyon fontos szerepe van az értelem és a lélek fejlődésében, végső soron pedig a jellem kialakításában. Ezért a lelkek ellensége, kísértéseivel az ember fizikai képességeit akarja gyengíteni és eltorzítani. (...) Testünket lényünk magasabb rendű képességeinek kell uralniuk. Az akarat uralkodjék az indulatokon, maga az akarat pedig legyen Isten uralma alatt. (...) Értelmi képességeink, fizikai erőnk, állóképességünk és életünk hossza változhatatlan törvényektől függnék. Ha az ember ezeknek a törvényeknek engedelmessé válik, legyőzheti önmagát, legyőzheti saját hajlamait, győztes lehet harcában a „fejedelemségek, hatalmasságok és élet sötétségének világbírói ellen a gonoszság lelkei ellen, amelyek a magasságban vannak” (Ef 6,12) (...)

„Dániel lelkületére napjaink ifjúsága is szert tehet; meríthetnek ugyanabból az erőforrásból, ugyanolyan önuralmuk lehet és életükben megmutatkozhatnak ugyanazok a kegyelmi ajándékok, éppolyan kedvezőtlen körülmények között is. Ha bűnre csábító környezetben élnek is, ahol az érzéki örömegek minden formája hívogat, Isten kegyelméből, szándékukhoz híven, változatlanul megdicsőíthetik az Úr nevét. Erős elhatározással és éberrel őrködve ellent tudnak állni a lelkük ellen támadó minden kísértésnek.” (PK 303-304)

AZ ELME FEGYELMEZÉSE

**„A gazdagság és a dicsőség mind te töled vannak, és te uralkodol mindeneken; a te kezdedben van mind az erősség és mind a birodalom; a te kezdedben van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősítettése.“
(1Krón 29,12)**

„Az elme úgy lett megteremtve, hogy vagy a jó vagy a rossz hatalma alatt áll. Ha lealacsonyul, akkor ennek általában az az oka, hogy megengedték neki, hogy csekélyes témákkal foglalkozzon... Az embernek meg van a képessége arra, hogy irányítsa a maga elméjét és gondolatait. Ez azonban a saját erőnket meghaladó erőfeszítéseket igényel. Ha helyes gondolatokat és megfelelő elmélkedési témákat szeretnénk, akkor értelmünkkel Istenre kell támaszkodnunk.

Nem sokan értik meg, hogy kötelességünk uralkodni a gondolatainkon és képzeletünkön. A zabolátlan elmét nehéz ráhajtani, hogy hasznos témákkal foglalkozzon. A gondolatok helytelen iránya miatt a vallás nem tud virágozni a szívben. Az elmét szent és örök témákkal kell lefoglalni, különben egész biztosan jelentéktelen, felületes dolgokkal foglalkozik. Mind a szellemi, mind az erkölcsi erőket fegyelmezni kell, amelyek gyakorlás által javulnak és erősödnek.

E téma helyes megértése érdekében, emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy a szívünk gondolata szüntelen gonosz, és hogy önerőnkől nem is tudunk elindulni a helyes irányban. Csak akkor győzhetünk, amikor az isteni kegyelem és a mi kitartó törekvésünk egyesül. (...)

Szívet-lelket Isten szolgálatára kell szentelni. Istennek joga van mindarra, ami bennünk van. (...)

A szórakozás, a könnyelműség, a szellemi és erkölcsi féktelenség áthatja a világot és gyengíti erkölcsi erejét. Minden keresztény igyekezzon megakadályozni a gonoszság áradatát, és felszabadítani a fiatalokat olyan befolyások alól, amelyek biztosan a vesztüket okozzák. Segítsen nekünk Isten, hogy utat törhessünk magunknak az általános áramlattal szemben!”
(R&H, 1881. január 4.)

„Isten kegyelmének ereje és az Ő Lelke nélkül, nem üthetjük meg azt a magas mércét, amelyet Ő állított elénk. Létezik keresztényi

jellemtökéletesség, amelyet el kellene érünk, és ha igyekszünk megfelelni a mennyei mércének, az isteni indítékok a továbblépésre fognak ösztönözni bennünket, elménk egyensúlyba jön, és miután elnyertük az isteni békét: lelkünk nyugtalansága is megszűnik.” (KH 85)

6. szombat, 2014. május 10.

MINDEN SZÜKSÉGLETNEK MEGFELEL

„Te annak okáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben.” (2Tim 2,1)

Ezek a Timóteushoz intézett szavak ma ugyanolyan fontosak a számunkra. Pál arra kéri Timóteust, hogy erősödjön meg. – A bölcsességben? – Nem! Hanem „a Krisztus Jézusban való kegyelemben”. Aki Krisztus követője akar lenni, nem támaszkodhat saját képességeire, és nem bízhat meg önmagában. Mindkét esetben elkorcsosulnának a vallási törekvései, kerülné a felelősségeket, és semmi hasznot nem hozna Isten művének. (...) Amennyiben a keresztény tudatára ébred a maga gyengeségének és a munkára való képtelenségének, és amennyiben ilyenkor Istenre támaszkodik, biztosan megállapítja, hogy Isten kegyelme minden szükségletnek megfelel.

Krisztus katonájának sokféle kísértéssel kell szembenéznie, azoknak ellenállnia, és azokat legyőznie. Minél erőteljesebb a harc, annál erőteljesebben áramlik a kegyelem a lélek szükségleteinek kielégítésére. Az igazi keresztény megtudja, mit jelent átélni a kemény harcot és súlyos kísértést... ; de állandóan növekedni fog Krisztus kegyelmében, és egyre képesebb lesz szembenézni lelkének ellenségével... Néha a lelkét sötétség nyomja, ám jön az igazi világosság, az igazság Napjának fénye, amely feloszlatja a sötétséget; (...) Krisztus irgalmából képes lesz hűséggel bizonyosságot tenni arról, amit Isten ihletett hírnökétől hallott. (...) Hirdetve az igazságot, az Úr munkása világosabb betekintést nyer az előkészített áldásokról, az összetűzés, a szomorúság és a nyomorúság idején. A titokzatos megváltási terven keresztül biztosítva van Isten kegyelme, úgyhogy az ember tökéletesnek nem mondható cselekedete Jézus Krisztus, a mi Képviselőnk nevében elfogadhatóvá válik.

Az ember csak kevés erővel rendelkezik, és a legjobb esetben is csak „apró” munkát végezhet. (...) Isten mindenható, és amikor csak szükségünk van az isteni segítségre és azt őszinte szívvel igényeljük, meg is kapjuk. Isten a szavát adta, hogy kegyelme elegendő lesz, még a legnagyobb szükségben is. Amennyiben elfogadjátok a kegyelmét, Krisztus lesz a támaszotok. (R&H, 1896. jún16.)

7. szombat, 2014. május 17.

AMENNYI MÁRA SZÜKSÉGES

„(...) élteden át tartson erőd.” (5Móz 33,25)

Nem kaptunk ígéretet arra, hogy a mai erővel a holnapi nehézségeket is kiálljuk, hogy a várható nehézségek már ma megoldódnak, talán még mielőtt megjelenének. Ha hitben járunk, akkor erőt és segítséget várhatunk, éppen amikor a körülmények miatt szükségünk lesz rá. Hitben élünk, nem látásban. Az Úr rendelete, hogy azt kérjük, amire éppen szükségünk van. A holnapi kegyelmet nem ma fogjuk elnyerni. Az ember szüksége: alkalom Isten számára. (...) Isten kegyelme nem azért adatott, hogy azt elfecséreljük, tévesen alkalmazzuk, vagy visszaéljünk vele, sem azért, hogy a használatlanságtól berozsdásodjon.

Mialatt szeretetben és istenfélelemben viselitek a mindennapi felelősségeket, mint engedelmes gyermekek: járjatok elméteknek alázatosságában, Isten pedig erőt és bölcsességet ad, minden nehéz körülmény leküzdéséhez. (...)

Naponként erőnk Forrásánál kell tartózkodnunk, amikor az ellenség úgy ront ránk, mint folyóár: az Úr Lelke zászlót emel ellene. Bízhatunk Isten ígéretében, hogy megkapjuk a mai napra szükséges erőt. Bizalommal nézhetünk a jövőbe azzal az erővel, amelyet a mai szükségünkben nyertünk. (...) Ne aggódjatok előre a jövő miatt. (...) Ma van szükségünk a segítségre!” (HC 125)

„Sokan leterhelik magukat a jövő gondoljaival. A jövő terhét is ma akarják hordozni. Ezért a mai gondoljaik nagy része nem valós, hanem csak elképzelt. Ilyeneknek az Úr nem kínál erőfelesleget. Kegyelmét csak a mai

napra kínálta fel! Arra szólít bennünket, hogy ne terheljük magunkat a holnap gondjaival, bajaival. (...)

Az Úr elvárja tőlünk a mai kötelezettségek elvégzését, és a mai bajok elviselését. Ma kell arra törekednünk, hogy senkit se bántsunk meg se szavainkkal, se tetteinkkel. Ma kell az Urat dicsőíteni és magasztalni. Élő hitet tanúsítva, ma kell az ellenséget legyőznünk. Ma kell keresnünk az Urat, és kitartani az elhatározásban, hogy addig nem nyugszunk, amíg meg nem tapasztaljuk a jelenlétét. Vigyáznunk kell, dolgoznunk kell és úgy imádkoznunk, mintha ez a mai nap lenne az utolsó napunk, amelyet ajándékba kaptunk. Mennyivel komolyabb lenne az életvitelünk, ha így cselekednénk! Mennyivel figyelmesebben követnénk Jézust minden szavában és cselekedetében! (5T 200)

8. szombat, 2014. május 24.

UTAT MUTAT

„És jelentse meg nekünk az Úr, a te Istened az utat, amelyen járjunk, és a dolgot, amit cselekedjünk.” (Jer 42,3)

„Jézus Krisztus szépségéről, jóságáról, kegyelméről és szeretetéről elmélkedve mind szellemileg, mind erkölcsileg megerősödünk, s mialatt elménket Krisztus cselekedeteinek végzésére szoktatjuk, mialatt igyekszünk engedelmes gyermekeivé válni, megszokjuk azt, hogy megkérdezzük: Vajon ez az Úrnak útja? Vajon ez Jézus előtt kedves cselekedet? (...)

Sokaknál határozott változásokra van szükség mind a gondolkodásban, mind a viselkedésben, amennyiben Jézus kedvében akarnak járni. Csak nagyritkán vagyunk képesek a bűneinket olyan megvilágításban látni, mint Isten. Sokan rászoktak a bűnös utakra, és szívük megkeményedett a sátán erejének hatása alatt. (...)

De amikor Isten kegyelméből és az Ő ereje által határozottan ellenállnak a sátán kísértéseinek, gondolataik, szívük és lelkiismeretük megtisztul, Isten Lelkének hatása alá kerülnek, felébrednek az érzéketlenség állapotából, s a vétkeiket kezdi úgy látni, amilyenek valójában – nagyon gonoszak.” (SDA BC 3, 1150)

„Minden, Krisztusnak engedelmeskedő cselekedet, minden Érette történő önmegtagadás, minden bátran kiállt nehézség, minden kísértés feletti győzelem: egy-egy lépés a dicsőség és teljes győzelem felé vezető úton. Ha Krisztust választjuk vezetőnknek, akkor Ő biztos úton vezet bennünket. Még a legnagyobb bűnösnek sem kell eltévelyednie. Egyetlen lélek se, amely remegve keresi az utat, nem fogja eltéveszteni a tiszta és szent fényvel beragyogott utat. Habár az út keskeny és olyan szent, hogy a bűn nem állhat meg rajta, mégis mindenki számára elérhető, úgy hogy még, aki zaklatott és kételkedő, az sem mondhatja: „Isten nem gondoskodik rólam”.

Az életbe vezető, meredek úton örömforrások találhatók a fáradtak felüdítésére. Akik a bölcsesség útján járnak, a bajokban is örömet lelnek, mert Ő, akit szeret a lelkük, még ha láthatatlanul is, de velük halad. Minden felfelé vezető lépésnél egyre inkább érzik az Ő kezének érintését; minden lépésnél, a láthatatlan dicsőségének egyre fényesebb sugarai esnek útjukra; hálaénekük egyre magaszosabb, egyre emelkedőbb, hogy nemsokára majd egyesüljön a trón előtt álló angyalok énekével. „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld 4,18).” (MB 140-141)

9. szombat, 2014. május 31.

AZ ÍGÉRETEKBEN REJLŐ ERŐ

„Hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és békességes tűrés által öröklük az ígéreteket.” (Zsid 6,12)

„Erősen kell ragaszkodnunk Isten Szavához. Szükségünk van annak figyelmeztetéseire, bátorításaira, feddéseire és ígéreteire”. (5T 198)

Fogadjuk Szentírást, Isten hozzánk intézett – nem csupán írott, hanem mondott – szavaként! A Hozzá jövő szenvedőkben Krisztus nem csak azokat látta, akik akkor segítséget kértek Tőle, hanem mindazokat is, akik a korszakokon át hasonló inségben és hasonló hittel fordulnak majd hozzá. Amikor így szólt a gutaütöthöz: „Bízzál fiam! Megbocsátattak neked a te bűneid” (Mát 9,2). (...) Ezek a szavak más bűnterhet hordozókhoz is szólnak, akiknek segítséget kellene igényelniük. Így van az Isten Igéjének minden ígéretével. Bennünk a személy szerint mindnyájunkhoz szól,

olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk a kegyelmét, és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a pogányok gyógyítására valók” (Jel 22,2). Elfogadva, belénk ivódva jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává, fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje.” (A nagy orvos lábnyomában, 74-75)

„Isten olyan szeretettel szereti a teremtményeit, amely egyidejűleg gyengéd és erőteljes. Ő hirdette meg a parancsolatokat, amelyek azonban nem önkényes korlátok. Minden „ne tedd”, akár az erkölcsi, akár a polgári törvényekben, bizonyos ígéretet is magába foglal. Ha hallgatunk rá, lépteinket áldás kíséri; ha áthágjuk, veszély és szerencsétlenség lesz a következménye. Isten Törvényének az Isten népét Hozzá közelebb kell vezetnie. Ő megszabadítja népét a gonosztól, és a jó irányába vezeti, amennyiben a nép igényli a vezetését, mert Ő sohasem kényszerít.” (5T 445)

„Mi tényleg nagyon kicsinyhitűek vagyunk! Ó mennyire szeretném a híveinket rávenni arra, hogy kifejezzék Isten iránti hitüket! Nem kell azt gondolniuk, hogy a hit kifejezése valamilyen mély, izgalmas állapot. Csak annyit kell tenniük, hogy higgyenek Isten Szavában, ahogy egymásnak is hisznek. Ő megmondta, és Ő állja a szavát! Nyugodtan bízzatok az ígéreteiben, mert amit mond, azt úgy is gondolja! Mondjátok: Isten az Ő Igéjében hozzám szólt, és minden ígéretét teljesíti. Ne legyetek türelmetlenek. Bízzatok Benne! Isten Szava igaz. Úgy viselkedjünk, hogy tetteinkből meglátszódjék: hihetünk a mennyei Atyánk Szavának!” (ISM, 83-84)

10. szombat, 2014. június 7.

SZELÍDEK ÉS ALÁZATOSOK

„Alázátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” (1Pét 5,6)

„Az igazi alázatosság egészen más. Nem jelent szellemi törpeséget, a törekvések hiányát, gyáva meghunyászkodást, sem pedig a kudarcból félve a terhek lerázását. Az igazán alázatos ember Isten erejében bízva végrehajtja a menny szándékát.

Isten maga választja ki az emberi eszközöket. Néha egészen egyszerű embereket a legnagyobb feladatokkal bíz meg, mert hatalma az emberi gyengeség által mutatkozik meg. Nekünk megvan a saját mércénk, és ahhoz mértén jelentjük ki az egyik dolgot nagyinak, a másikat pedig kicsinek. Isten azonban nem a mi normánkkal mér. Ne gondoljuk, hogy Istennek nagy, ami nekünk nagy; vagy ami nekünk kicsi, neki is az.” (COL 363. 364)

„Rosszul tesszük, ha saját érdemeinkkel büszkélkedünk. (...) Nem cselekedeteinkért kapjuk a jutalmat, nehogy bárki is dicsekedjék. Minden jutalom kegyelemből van.(...)”

Akinek öndicsőítés a célja, az nélkülözi azokat a jellemvonásokat, amelyek hatékony munkássá tehetik Krisztus szolgálatában. A gőg és elbizakodottság lerontja a munkát. (...)

A keresztyény, aki magánéletében is keresztyény; aki bizonyosságot tesz keresztyénségéről napokénti önmegtagadásával, szándékai őszinteségével, gondolatai tisztaságával, a bosszúságok közötti szelídségével, hitével és kegyességével, a kicsi dolgokban való megbízhatóságával; aki családi életében Krisztus jellemét képviseli, Isten szemében még a világszerte ismert misszionáriusnál és mártírnál is becsebb lehet. (...)

Nem tudásunkban, társadalmi rangunkban, a munkások sokaságában, vagy a reánk bízott képességekben található sikerünk titka; nem is az emberi akaratban. Ha tehetetlenségünket érezve, készséges és engedelmes szívvel Krisztusra tekintünk, általa, aki minden erő és értelem forrása, egyik győzelmet a másik után arathatjuk. (...) Azok, akik őszinte hittel és szeretettel szolgáltak Istennek, kegyelméből áldott jutalmat kapnak. (COL 401-404)

11. szombat, 2014. június 14.

HOGY MEGÁLLHASSUNK

„Útba igazítja az ő felebarátját az igaz; de az istentelenek útja eltévelyíti őket.” (Péld 12,26)

„Az Úr elvárja a szolgáitól, hogy magasztosabb életük és jellemük legyen, mint embertársaiknak. Az Őt szolgálni igyekezőket minden

képességgel ellátta. A világmindenség a keresztényt a győzelemért harcoló, a romolhatatlan koszorú jutalmáért futó személynek tartja; ellenben, aki azt állítja, hogy Krisztust követi, de nem mutatja meg tisztán, hogy a nagy, 'mindent vagy semmit' versenyben, az indítékai magasztosabbak a világi emberek indítékainál: sohasem lesz győztes. Ezért minden elnyert képességet be kell fektetnie, hogy a Szentlélek erejével és a gazdagon elnyert kegyelemmel legyőzhesse a világot, a testet és a sátánt.

Akik győzni akarnak, azok vizsgálják meg és számítsák ki az üdvösség árát. Be kell törni az erős emberi szenvedélyeket; s a független akaratot alá kell rendelni Krisztus akaratának. A kereszténynek meg kell értenie, hogy nem rendelkezhet önmagával. Ellen kell állnia a kísértéseknek, harcolnia kell a saját hajlamai ellen, mert az Úr nem tudja elfogadni a „félíg-meddig” szolgálatot. A kétszínűséget az Úr nagyon utálja. Krisztus követőjének hitben kell járnia, mintha látná a Láthatatlant. Krisztus lesz a legnagyobb kincse; Ő lesz a mindene.

Ez egy nagyon fontos tapasztalat azok számára, akik Krisztus nevéből neveztetnek, mert kihatással lesz a viselkedésükre, megszenteli a keresztény ember életének az embertársaira tett hatását. Az üzleti kapcsolatait, meg a keresztény és az evilági emberek kapcsolatát megszenteli a Krisztus kegyelme; és bárhol időzik is, ott meghatározott erkölcsi légkör alakul ki, amely megőrzi a jóra való befolyását, mert a keresztény az ő Tanítójának lelkületét viszi bele.

Aki elnyerte a krisztusi gondolkodást, tudja, hogy számára az egyetlen legbiztonságosabb viselkedés az, ha Jézus közelében időzik, ha követi az élet Világosságát. Ő nem fogadja el a munkát, vagy az üzleti kezdeményezéseket, amelyek akadályoznák őt a tökéletes keresztényi jellem kifejlesztésében. „Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta” (2Tim 2,4 – Ref. ford.). (R&H, 1896. június 16.)

12. szombat. 2014. június 21.

VILÁGRENGETŐ HATALOM

„Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel.” (2Kor 6,7)

„A tanítványok teljesítették Jézus megbízását. Midőn a keresztes hírnökei szerteszéjjel járva hirdették az evangéliumot, Isten kinyilatkoztatta dicsőségét, oly mértékben, ahogy halandó emberek még sohasem láthatták. Az apostolok a Szentlélek segítségével olyan munkát végeztek, amely a világot alapjaiban rengette meg. Egyetlen nemzedék alatt eljuttatták az evangéliumot minden néphez.

A kiválasztott apostolok szolgálata dicső eredményeket értelt. Hívásuk kezdetén, néhányan még tanulatlan emberek voltak. Azonban fenntartás nélkül szentelték életüket Mesterüknek; tanításai által Felkészültek a rájuk bízott nagy mű vezetésére. Szívükben irgalom és igazság; ezek uralták indítékaikat, ihlették eszméiket, irányították tetteiket. Életük Krisztussal volt elrejtve Istenben. Énjük beleolvadt, elmerült a végtelen Szeretet mélységeiben. (...) Jézus Krisztus, Istennek bölcsessége és ereje, volt minden beszédük tartalma... Miközben hirdették Krisztus, a feltámadott Megváltó tökéletességét, szavuk szíveket indított meg, férfiakat és nőket nyert meg az evangélium számára. Egész tömegek, amelyek sokáig gyalázták a Megváltó nevét, megvetették erejét, a Megfeszített tanítványainak vallották magukat.

Nem saját erejükben végezték munkájukat az apostolok, hanem az élő Isten hatalma támogatta őket. (...) A rájuk háruló felelősség tudata megtisztította őket és gazdagította tapasztalataikat. A menny kegyelme nyilvánult meg győzelmeikben, melyeket Krisztusért arattak. Isten, mindenhatóságával működött általuk, hogy győzelemre vigye az evangéliumot.” (AA 404-406)

„Miként Krisztus kiküldte tanítványait, úgy küldi ki ma gyülekezetének tagjait. Ugyanaz a hatalom, mellyel az apostolok rendelkeztek, számukra is létezik. Ha Isten az ő erősségük, akkor együttműködik velük és munkájukban nem lesz hiábavaló. Ismerjék fel, hogy arra a műre, amelyben munkálkodnak, Isten nyomta rá pecsétjét. (...) Nekünk is parancsolja az

Úr, hogy menjünk ki és hirdessük azokat az igéket, melyeket szájunkba ad; ajkunkon érezzük szent Kezének érintését.” (AA 407-408)

13. szombat, 2014. június 28.

HOGYAN NÖVEKEDJÜNK?

„Hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” (2Pét 3,18/1)

„A fiatalok előnye, hogy növekedhetnek a lelki kegyelemben és Jézus megismerésében. Akkor tudjuk egyre jobban megismerni Jézust, ha mély érdeklődéssel tanulmányozzuk az Írásokat, s ezt követően elindulunk az Igében meglelt igazság és igazságosság útján. Akik kitartóan növekednek a kegyelemben, ők megerősödnek a hitben és állandóan fejlődnek.

Minden olyan ember szívében, aki elhatározta, hogy Jézus Krisztust akarja követni, ébredjen vágy annak a keresztyeni eszményképnek az elérésére, hogy Jézus követőjévé váljon. Aki kítúzi magának a célt, hogy azok között lesz, akik szeplő nélkül fognak megjelenni Isten trónja előtt, annak állandóan fejlődnie kell. Csak úgy maradhat erős, ha naponta fejlődik a lelki életében. Hite akkor fog erősödni, ha minden alkalommal szembenéz a kételyekkel és az akadályokkal. Az őszinte odaszentelődés mindig növekvő. Ha növekedni akarunk a kegyelemben és Jézus Krisztus megismerésében, használjunk ki minden előnyt és alkalmat arra, hogy egyre többet megtudjunk Jézus életéről és jelleméről.

A Jézusba vetett hit növekedni fog, amennyiben jobban megismerkedünk a Megváltónkkal, azáltal, hogy elgondolkodunk büntelen életéről, és az Ő végtelen szeretetéről. Istent akkor szegényítjük a legjobban, ha azt mondogatjuk, hogy az Ő tanítványai vagyunk, közben egyre inkább távolodunk Tőle; és ha nem táplálkozunk és erősödünk az Ő Szentlelke által. A kegyelemben növekedve továbbra is szeretni fogjuk a vallási összejöveteleket, és hogy a hívők előtt bizonyosságot tegyünk Krisztus szeretetéről. Isten, az Ő kegyelméből bölccsé teheti a fiatalokat, és a gyermekeknek is adhat tudást és tapasztalatot. Ők is naponként növekedhetnek a kegyelemben.” (MYP 122-123)

„Mindaddig, amíg a tekintetünket hitünk Fejedelmére és bevégzőjére irányítjuk, biztosak leszünk. Éppen ezért, a 'feljebbvalókat' kell szeretnünk, nem a földieket. Hit által kell felemelkednünk, egyre feljebb, a krisztusi erényekig. Naponta elmélkedve az Ő felülmúlhatatlan vonzerején, egyre inkább átformálódunk az Ő dicsőségére. S így, a Menny közösségében élve, a sátán hiába veti ki az ő hálóját, hogy megfogjon bennünket.” (MYP 111)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014
Istentiszteleti használatra